

tember 1895 havde han ingen Men af Skaden, undtagen efter meget lange Gangture efter Harve og Plov. Disse Ture fulgte med hans Stilling som Landbruger. Han havde efter saadanne Ømhed i Benet, dog ikke saaledes, at det gjorde nogen næneværdig Skade. Man maa huske paa, at første Gang denne Ømhed og disse Knuder fremkom, var under Udøvelsen af Militærtjenesten og derfor ret sandsynlig fremkaldt ved denne. Den Gang blev det ikke videre undersøgt og senere kom Ømheden igen under hans Gerning som Arbejdskarl i en Bondegaard. Da han nu i September 1895 blev indkaldt til Kantonnementsøvelser, fremkom der efter 8 Dages Forløb Saar paa Benet, og han meldte sig saa til Stabslægen, der, da han saa Benet, sagde: Havde De meldt det før, var De bleven kasseret for længe siden. Efter 8 Dages Hospitalsophold blev han hjemsendt med Hul paa Benet, og nogle Dage efter fik han sit Udygtighedspas. Naar jeg nu læser § 9 i Lov af 27de Februar 1897, kan jeg ikke faa andet ud, end at denne Mand i Kraft af Lovens Bestemmelser og efter hele den Opfattelse, der har gjort sig gældende, da Loven blev til, burde have Understøttelse. Jeg har derfor tilladt mig at drage Sagen frem, saa meget mere, som det ved sidste Behandling af Sagen blev udtalt fra den mest kompetente Side, nemlig Finansministeren og Ordføreren, at der var Rimelighed for, at Manden nu kunde faa Hjælp, medens man hidtil ikke havde været i Stand til at yde ham noget. Der staar i § 9 i denne Lov, at Finansministeren er bemyndiget til at give Understøttelse i de Tilfælde: „hvor den antagne Aarsag — Saar, Kvæstelser, Sygdom — til en tilstedeværende Invaliditet vel ikke kan siges at være paadragen i Anledning af Udøvelsen af militære Tjenesteplichter eller af de øvrige i Lov af 20de November 1876 § 1 omhandlede militære Forretninger, men dog staa i en saadan Forbindelse med den militære Tjeneste, at der efter Omstændighederne skønnes at være Anledning til at yde den paagældende Forsørgelse.“ Jeg skal villig indrømme, at der selvfølgelig kan tvistes om, hvorvidt Skaden staar i saadan Forbindelse med den militære Tjenesteplicht, at Forbindelsen juridisk kan bevises. Derimod er det ganske uomtvisteligt, at den staar i saadan Forbindelse dermed, at det efter Omstændighederne maa skønnes, at der er Anledning til at yde den paagældende Forsørgelse. Jeg venter selvfølgelig ikke — da Finansudvalget ikke har gjort Indstilling — at faa Flertal ved

Afstemningen. Jeg har stillet mit Ændringsforslag for at faa Lejlighed til at fremdrage Sagen for derved mulig at bane Vejen for, at Manden ved et nyt Andragende kan komme i Betragtning. Han tror selv at have Krav paa at faa Understøttelsen, og jeg maa ogsaa synes, at han har et saadant Krav. Jeg skal anbefale Sagen paa det varmeste til de Parter, der kunne gøre noget, og forbeholder mig efter at have hørt den ærede Finansminister og Ordfører at tage Forslaget tilbage. Jeg har blot stillet mit Forslag for mulig derved at bane Vejen for, at Manden senere kan faa Understøttelsen. Hermed skal jeg anbefale Sagen paa det varmeste.

Finansministeren (Hørring): Det under Nr. 43 nævnte Andragende er jo i Indstillingen Nr. 11 foreslaaet henvist til Ministeren, og naar denne Indstilling maatte blive vedtagen, skal Andragendet komme under fornyet Overvejelse. Der er i dette Tilfælde ikke Tvivl om, at Andrageren virkelig er Invalid, men Sagen er, at han lider af en Række Svagheder, idet han har haft gentagne Anfald af Gulsot og Mavekatarr og ved et Ulykkestilfælde har mistet en Tommelfinger, hvortil kommer, at han i høj Grad lider af Alderdomssvaghed — han er nu 72 Aar. Spørgsmaalet er nu, om noget af denne Invaliditet hidrører fra et Strejfskud, som han har faaet i Krigstjenesten, og som har efterladt et Ar paa hans ene Arm. Det er et Saar, for hvilket han ikke har været lasaretbehandlet eller overhovedet været undergivet Lægebehandling i Krigen, og han har først faaet Men deraf, efter at han er bleven gammel. Det er et Tilfælde, der hører til dem, hvor det er vanskeligt at komme til et bestemt Resultat, og jeg skal gerne tage Sagen under Overvejelse og søge, hvis det er muligt, at skaffe den yderligere oplyst, end den er, og derefter eventuelt tilstaa Manden Invalideunderstøttelse.

Hvad den anden Sag angaar, som er omtalt i Betænkningen under Nr. 5, og som et æret Medlem har foreslaaet henvist til Finansministerens Overvejelse, maa jeg sige, at jeg desværre ikke kan være imødekommende over for det. Jeg vil stærkt fremhæve over for den ærede Forslagsstiller, at naar det gælder om at bedømme disse Invalidesager, er det ikke tilstrækkeligt, hvad den paagældende Ansøger selv udtaler, der maa komme noget til. Man kan ikke tage den paagældendes Ord for gode i et og alt. Det er en meget farlig Vej at komme ind paa. Det vilde friste